

»Sanje to so lepe bile«,
 Mati hčerko podučé;
 »Da se bodo kdaj spolnile,
 Pomni zmir besede te:
 Bodi dobra, kakor do sedaj,
 V raju bodeš srečna vekomaj!«

—va.

Raje umreti, kakor grešiti.

Ko je cesar Sevêr kristijane preganjal, je bila tudi sv. Perpetuva zatožena, da je kristijana in zarad tega v ječo vržena. Njen oče je bil še nevernik, vendar je zelo ljubil svojo hčer, zato hiti k njej v ječo ter jo prosi in jej zelo prigovarja, naj vendar pri sodnji ne reče, da je kristijana, da ne bode umorjena — tako mlada.

V ječi je stal vrč z vodo. Perpetuva vpraša očeta: »Kako imenujete to posodo?« »Vrč, odgovori oče, kaj pa je potlej?« Zdaj se vzdigne svetnica in pravi slovesno: »Vrču ne moremo dati družega imena; tako se tudi jaz ne morem drugače imenovati, kakor to, kar sem — kristijana!«

Kakor jej je bilo tudi hudo, očeta in mater in življenje zgubiti, vendar se ni hotela zlagati, rajše je umrla mučeniške smrti.

Dežela poštenjakov.

(Krištof Šmid.)

1.

V neki deželi, ki je daleč od nas, prideta dva kmeta k sodniku. Eden pravi: »Jaz sem od tega-le svojega soseda kupil zemljišče; ko prekopavam, pa najdem zaklad v njem. Zaklada ne morem z dobro vestjo obdržati; kajti kupil sem le svet in do zaklada nimam nikakoršne pravice.«

Drugi pa pravi: »Jaz ravno tako ne morem z dobro vestjo vsprejeti toliko zlata in srebra. Jaz denarja nisem zakopal, toraj ni moja last. Tudi sem sosedu prodal zemljišče z vsem, kar je v njem in na njem, brez pridržka«.

Oba rečeta: »Zdaj ti razsodi, modri sodnik, čigav naj bo zaklad?«

Sodnik jima odgovori: »Slišal sem, da hoče sin enega izmed vaju vzeti hčer družega za ženo. Dajta zaklad za doto svojima otrokoma!«

Poštenjaka obljubita, da bosta storila in vsa vesela se vrneta domov.

2.

Neki tujec, ki je bil pri tej obravnavi, se ni mogel dovelj načuditi rekoč: »V moji deželi bi se bila taka pravda vse drugače stekla. Kupcu bi ne bilo prišlo na misel, da ima prodajalcu le en vinar povrniti, toraj bi bil zaklad skrival. Ko bi ga pa ne bil mogel utajiti, bi bil sosed tožil in za-se zahteval zaklad. Pravda pa, ki bi se bila tako vnela, bila bi znabiti več stala, kakor je ves zaklad vreden«.

Sodnik se čudi in pravi: »Ali v vaši deželi tudi solnce sije?« — »O sije!« reče mož. »Ali ondi tudi dežuje?« vpraša sodnik dalje. »Seveda!« odgovori mož. »To je čudno«, reče sodnik; »toda ali so pri vas tudi krave in ovce?« »Prav veliko jih je!« odvrne tujec.

»Pač res«, vsklikne sodnik, »menda zarad te nedolžne živinice daje ljubi Bog v tej deželi še solncu sijati in deževati. Kajti ljudje gotovo ne zaslužite tega!«

Ali se kaj veseliš?

Živela sta dva jako ubožna zakonska, ki sta imela edino hčerko Ivanka, pa še to sta komaj preskrbljevala z najpotrebnišim. Ta uborna družina pa je imela tam v daljni Ameriki jako bogatega in dobrosrčnega strica.